

Nu pot respira în absența ta

Gabriel Stănciulescu

Nu pot respira în absența ta

Când ai plecat n-ai luat cu tine...
Gestul din obișnuința noastră,
Acum nu sunt sigur că ți-e bine
Fără flori ce așteaptă în gheață.

Des îți simt parfumul la culcare,
Prin casa goală pașii tăi pășesc,
N-am stare, nici poftă de mâncare
Și foarte greu de frică mă feresc.

Aș vrea să îndrept, dacă am greșit,
Mă înec în lacrimi și în văit,
Iubire, ai luat tot, m-ai rănit...
Mi-ai lăsat tristețea, și-un oftat.

Simt sufletul înstrăinat, pribeag,
Adie un vânt de despărțire,
Nu am știut nicicum în ce mă bag
Orbit de poftirea de iubire.

Privesc cu teama ce îmi revine,
Și îmi fac mea culpa, am fost boem,
Dar azi mi-am dorit, cum se cuvine,
Să îți scriu iubito,... acest poem!

Autor: Gabriel Stănciulescu